

РЕШЕНИЕ

№ 2148

гр. София, 03.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 06.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **4623** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл.77, ал. 3 от Закона за водите (ЗВ).

Образувано е по жалба на „Национална електрическа компания“ ЕАД, представлявано от М. Г., чрез пълномощника-юриск. Е. М. срещу Решение изх. №РР-01-104/ 15.04.2022 г. на директора на Б. дирекция „Д. район“ (БДДР) за отказ за удължаване срока на действие на Разрешително № 11140074/16.12.2009 г. за водоземане от повърхностен обект река Б. с цел производство на електроенергия посредством ВЕЦ „Б.“.

Релевираните основания за оспорване са за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби – отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Тяхното осъществяване е аргументирано с доводи, че така издаденото решение било съобразено единствено с указанията на горестоящия орган – МОСВу които са в посока изпълнение на чл.194а от ЗВ, но в нарушение на чл.36 от АПК не било разгледано, обсъдено и оценено основното искане на „НЕК“ ЕАД, за удължаване срока на действие на Разрешително № 11140074/16.12.2009 г, нито били взети предвид възраженията, свързани с техническите особености на обекта, чуждата собственост и природно-климатичните условия в региона. В тази връзка сочи, че не винаги е налице техническа възможност за поставяне на измервателно устройство и то не по вина на титуляра на разрешително, а по обективни причини. По тази причина

от законодателя била предвидено изключение от общото правило на чл.194а от ЗВ –чл. 56 от Наредба за ползването на повърхностните води (НППВ), приета с ПМС № 100 от 23.03.2021 г., обн., ДВ, бр. 25 от 26 Март 2021 г. и чл.11 от Тарифа за таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване (Тарифата), приета ПМС № 383 от 29.12.2016 г. След като невъзможността за изпълнение на задължението за поставяне на измервателно устройство по начина, посочен от БД „ДР“, не бил по вина на Н. ЕАД, то отказът за удължаване на разрешителното за водоползване се явявал необоснован. В оспореният акт директорът на БД „ДР“ се е позовал на чл. 78а от ЗВ, която разпоредба била неотнормисима към конкретния случай. Липсвали данни да е направена експертна проверка по възражението, така както било предвидено в чл.48 от АПК. Искане се оспореното административно решение да бъде отменено, както и да се присъдят разходите по делото.

В съдебно заседание пред АССГ, процесуалният представител на жалбоподателя- юрк. М. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Съображения за основателност на жалбата излага в постъпилите на 15.03.23 година писмени бележки.

Ответникът по жалбата- директорът на Б. дирекция „Д. район“ в постъпилото по делото на 07.03.23 година становище аргументира неоснователността на жалбата. Излага доводи, че от посоченото от ВЛ в т.5.2. се установило, че няма пречка да се монтира измервателно устройство, съгласно изискванията на чл.194а, ал.4 ЗВ, като ВЛ е посочило и конкретен вид устройство, а именно ултразвуков разходомер. Разпоредбата била приложима при техническа невъзможност за монтиране, поддръжка и контрол на измервателни устройства към повърхностни или подземни водоизточници, установена в двустранен протокол, който допуска монтаж на хранителния водопровод или на довеждащия водопровод. Тези изводи изцяло кореспондирали с установеното от направената проверка на ВЕЦ „Б.“ от експерти на БДДР, обективизирана в КП №2-АЕ-129 от 08.11.2021 година. От заключението обаче не ставало ясно защо е необходимо изграждането на шахта по дължина на тръбата с размер поне 5 метра, след като устройството е с размери 70 см. Посочените размери не съответствали на реално необходимото съгласно спецификата на ултразвуковите разходомери. Не възприема и заключението в частта по т.5.6, тъй като чл.194, ал.4 ЗВ давал възможност да се допусне монтаж на хранителния водопровод или на довеждащия водопровод, но не и след ВЕЦ „Б.“ на смукателния водопровод-на тръбния път след успокоителя и преди шибърната шахта на границата на имота. В становището изрично е заявено, че ответникът няма доказателствени искания. Не е извършено и оспорване на заключението (макар и становището де постъпило реално по делото след обявяването му за решаване).

Административен съд – София - град, след като обсъди и прецени наведените в жалбата доводи, становищата на страните, събраните по делото доказателства и извърши на основание чл.168, ал.1 АПК изцяло проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основанията по чл.146 АПК, приема за установено следното:

„Национална електрическа компания“ ЕАД е титуляр на Разрешително № 11140074/ 16.12.2009 г. за водоземане от повърхностен воден обект река Б. с цел производство на електроенергия посредством ВЕЦ „Б.“ с инсталирана мощност 1380 кВт и нетен пад 900 м. Крайният срок на действие на разрешителното е 16.12.2019 г. Административното производство по издаване на оспореното административно

решение за отказ за удължаване срока на действие на Разрешително № 11140074/16.12.2009 г. е образувано по заявление вх.№ РР-01-104/ 29.11.2019г. на „Националната електрическа компания“ ЕАД

След извършена преценка по чл. 78, ал. 2 от ЗВ е постановено Решение № 2947/ 21.04.2020 г. за изменение и продължаване на Разрешително № 11140074/ 16.12.2009г. като срокът на разрешителното е продължен с една година - до 16.12.2020 г. На основание § 146, ал. 2 от ПЗР м ЗИД на ЗВ и § 3, ал. 1 от ПЗР от Тарифата с Решение № 2947/ 21.04.2020 г. е приведено в съответствие е изискванията на ЗВ и Тарифата Разрешително № 11140074/ 16.12.2009 г., като е вписано задължение за ежемесечно замерване и отчитане на ответите водни количества, като резултатите да се нанасят в специален дневник, задължение за извършването на собствен мониторинг за оценка осигуряването на непрекъснатост на водното течение и общо хидроморфологично въздействие по разработени съгласувана от БДДР Програма за собствен мониторинг. Вписано е и условие за монтиране на отговарящо на Закона за измерванията измервателно устройство за измерване на действително отнетите водни маси.

Посоченото решение е било обжалвано от Н. по административен ред пред министъра на околната среда и водите, в частта на срока на действие на разрешителното и вменяване на нови условия и задължения за монтиране на измервателно устройство и провеждане на собствен мониторинг.

С Решение № 82/30.06.2020 г., министърът на околната среда и водите е отменил Решение № 2947/ 21.04.2020 г. и е върнал преписка с вх. № РР-01-104/ 29.11.2019г. на БДДР за ново произнасяше, при съобразяване е изложените в решението мотиви.

С писмо изх. № РР-01-104-(2)/21.08.2020г. БДДР е информирала Н. за необходимостта да представи обосновано становище за техническа възможност за монтиране на измервателно устройство на допустимите по чл. 194а, ал. 4 от ЗВ и описани в Решение № 82/ 30.06.2020г. на министъра на околната среда и водите места - хранителната тръба на напорния резервоар или на довеждащ водопровод.

В отговор е получено писмо вх. № РР-01-104-(3)/ 28.10.2020г., с което Н. е представила в БДДР обосновка за невъзможността за монтиране на измервателно устройство на посочените места.

На 08.11.2021 г. от служители на БДДР и представители на Н. е извършена проверка на място, при която е установено, че няма възможност да се монтира разходомерно устройство в сградата на ВЕЦ „Б.“, но има техническа възможност за монтиране на разходомерно устройство на напорния водопровод извън посочената сграда. За установеното при проверката, съгласно чл. 194а, ал. 4 от ЗВ е съставен Констатилен протокол №2-АЕ-129/ 08.11.2021 г., в който е направено предписание в срок до 01.02.2022 г. да се монтира разходомерно устройство за измерване на водните количества, използвани за производство на ел.енергия и да се уведоми БДДР писмено за неговото пломбиране.

С писмо вх. № 91-ЕП-25/ 22.12.2021г. Н. е поискала среща с министъра на околната среда и водите места за разрешаване на казуса и подписване на протокол за невъзможността за монтиране на измервателно устройство. По посоченото искане на Н., БДДР е изискала с писмо изх. № РР-01-104-(5)/18.03.2022 г. информация (становище) от МОСВ по отношение на изложеното в писмо изх. № 91-ЕП-25/ 22.12.2021г. С вх. №РР-01-104-(6)/05.04.2022 г. в БДДР е получен отговор от заместник-министъра министъра на околната среда и водите, съгласно който

производство по преписка вх. №РР-01- 104/ 29.11.2019г. е от компетентността на директора на БДДР.

На 15.04.2022 г. издадено Решение №РР-01-104/15.04.2022 г. от директора на БДДР, с което се отказва продължаване срока на действие на Разрешително № 11140074/ 16.12.2009 г. за водоземане от повърхностен воден обект река Б. с цел производство на електроенергия, посредством ВЕЦ „Б.“. Отказът е мотивиран с неспазване на изискванията на чл. 78, ал. 2, т. 2 и т. 3 на Закона за водите - нарушени нормативни разпоредби, а именно чл. 194а, ал.1 и сл. от ЗВ, като не е изпълнено и задължението за директно отчитане на използваните водни обеми. В оспореният акт е посочено, че поради констатираната техническа възможност за монтиране на разходомерно устройство на напорния водопровод извън сградата на ВЕЦ „Б.“, липсата на монтирано измервателно устройство се явява неизпълнение на условията на разрешителното, както и неизпълнение на предписание, дадено с констативен протокол от контролиращия орган - директора на БДДР.

Решението е оспорено по административен ред пред министъра на околната среда и водите, който с Решение №72/20.5.2022 г. е отхвърлил жалбата.

За изясняване на спора от фактическа страна, по делото е допуснато извършването на съдебно-техническа експертиза (СТЕ). Съдът кредитира приетото по СТЕ заключение, като компетентно, обосновано и неоспорено от страните в срока по чл.200, ал.3 ГПК, вр.чл.144 АПК-докато трае изслушването на вещото лице.

В съответствие със заключението на в.л. д-р инж. Г. С. М., ВЕЦ „Б.“ е надеждно работеща мощност с турбини от по 630 kW (Снимка 1 към заключението), на възраст от 100 години (към 2023 г.). Това е най-високонапорният ВЕЦ на Б. полуостров с напор от 90-100 bar (10 000 kPa). Преобладаваща част от съоръженията са оригинални, поддържани и обслужвани, но не са обновявани, което важи и за напорния тръбопровод. Възрастта на напорния тръбопровод и налягането в него поставят под въпрос физическа намеса (изграждане на шахти, обхващащи големи прави участъци, монтаж на фланци и т.н.), без подмяна на значителни участъци от него. От водохващането на ВЕЦ „Б.“ тръгват успоредно два тръбопровода с Ш 230 mm. Те вървят изцяло подземно на територията на Природен парк „В.“, достигат до оградата на имота на Н. и през обновена контролна шахта влизат в сградата (Снимки 2 и 3 към заключението). Непосредствено след влизането им в сградата на централата, тръбопроводите се свързват в колекторен участък, който е общ за двете турбини (Снимка 4). Всеки тръбопровод има затворно съоръжение в края си, преди колекторния участък (Снимка 5). При така изградената схема е възможно водоподаване едновременно от двата тръбопровода или поотделно от всеки един. След колекторния участък е осъществено присъединяването на турбините и така всяка турбина може да бъде захранена от единия, другия или двата тръбопровода едновременно. Осигурена е възможност част от постъпващата в колектора вода (или цялото количество) да бъде отвеждано, без да е отработено. След ВЕЦ по водния път извън сградата има успокоител, от който се отвежда водата към приток на река „Б.“ по единичен тръбопровод с Ш 350 mm. В рамките на имота на Н., преди оттичащия тръбопровод да излезе на [улица]е изградена шибърна шахта с трипътна връзка, която обезпечава възможност при необходимост да се възстанови връзката към резервоар „Б.“. Водата се подава изцяло към изтичалото към приток на река „Б.“.

В заключението си ВЛ е посочило, че в Констативния протокол № 2 АЕ-129/08.11.2021 г. правилно е отбелязано, че няма възможност за монтиране на

разходомерно устройство в сградата на ВЕЦ Б.. Поставянето на разходомерно устройство на напорния водопровод извън сградата предполага анализ на възможните разходомерни устройства от одобрен тип, които биха могли да се използват. За напорните тръбопроводи съвременното ниво на експлоатационната хидрометрия се характеризира с разнообразни възможности за измерване на дебита, които се реализират чрез различни методи и средства: - ултразвуков метод; -магнитно-индукционен метод: - вентуриметри; - измервателни диафрагми; - анюбарни сонди; - периферни методи; - парциални методи и други. При посочените параметри на напорните тръби от одобрените средства за измерване в Държавния регистър са подходящи единствено ултразвукови разходомери, които се ползват и на други обекти на Н. ЕАД. Според ВЛ специфика на ултразвуковите разходомери е, че за правилната им работа и осигуряване на декларираните метрологични характеристики се нуждаят от плътен напор на водопровода и условия за ламинарност на потока. Условията за ламинарност изискват прави участъци преди и след разходомера съответно: преди разходомера - $10 + 20 D$; след разходомера - $3 + 5 D$, където D е диаметъра на тръбопровода. Самият разходомер е с дължина от порядъка на $3 D$. С отчитане на необходимото пространство за монтаж следвало, че при диаметър $\text{Ш } 230 \text{ mm}$ за монтаж на разходомера трябва да бъде изградена шахта по дължината на тръбата с размер от поне 5 метра, каквато монтажна възможност очевидно не била налична между сградата и границата на имота на Н.. В допълнение ВЛ е отбелязало, че собствеността на тръбите извън сградата не е на Н., а е концесионирана (от Столична община, бел. на съдията) на „Софийска вода“. Този извод на ВЛ съответства на писмо на заместник-директора на „Софийска вода“ АД, изпратено повод издадено на жалбоподателя съдебно удостоверение (л.254, л.257 по делото)

Според ВЛ в Констативен протокол № 2 АЕ-129/08.11.2021 г. се посочва монтирането на едно разходомерно устройство, но поради наличието на две самостоятелни тръби на напорния водопровод, всяка от които може да се изключи самостоятелно, разходомерните устройства трябва да са две, което пък допълнително увеличавало рисковете при монтажа. Възрастта и естественото изхабяване на напорния водопровод също следва да се вземе предвид, тъй като предприемането на монтажни дейности можело да доведе до необходимост от подмяна на големи тръбни участъци в Природния парк „В.“.

В отговор на поставените с експертизата въпроси ВЛ уточнява, че посоченото в Констативния протокол № 2 АЕ-129/ 08.11.2021 г. монтиране на измервателно разходомерно устройство на напорния водопровод, извън сградата на ВЕЦ „Б.“, е нецелесъобразно, тъй като при работата на ВЕЦ „Б.“ водата се движи в изцяло затворен обем. Т.е. няма загуби на вода от странични течове. Отработената вода се връща изцяло в общия сток към изтекалото на ВЕЦ. Това обезпечавало възможност, която не била отбелязана в Констативния протокол № 2 АЕ-129/08.11.2021 г., а именно за поставяне на измервателно устройство на територията на ВЕЦ „Б.“ на тръбния път след успокоителя и преди шибърната шахта на границата на имота. При изслушването в съдебно заседание ВЛ пояснява, че не може да се постави измервателно устройство на посоченото от ответника място - на тръбопровода преди централата, а в КП няма предоставена възможност за поставянето му на друго място. Според ВЛ измервателно устройство може да се постави в следващ участък, а именно там, където той е посочил в заключението- на тръбния път след успокоителя и преди

шибърната шахта на границата на имота.

При тези фактически установявания, съдът обуславя следните изводи от правна страна:

Жалбата е допустима.

Налице са положителните условия, съотв.липсват пречките, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба по чл.159 АПК. Жалбата е подадена срещу акт, който може да бъде съдебно оспорен, от лице с правен интерес от оспорването и при спазване на преклузивния 14-дневен срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган. Съгласно чл. 78, ал. 1 и ал. 2 от ЗВ, молба за продължаване срока на действие на разрешително се подава пред органа, който го е издал, преди изтичането му, като органът по чл. 52, ал. 1 продължава срока на действие на разрешителното, когато са изпълнени изискванията на чл. 78, ал. 2 от ЗВ. Както издаденото Разрешително за водовземане № № 11140074/16.12.2009 г., така и настоящото решение са издадени от Директора на Б. дирекция "Д. район", който е компетентния орган съобразно чл. 52, ал. 1 т. 4 от ЗВ.

Оспореният акт е издаден при спазване на установените изисквания за форма и съдържа фактическите и правни основания, мотивирали органа да се произнесе в този смисъл, както и останалите реквизити, предвидени в чл. 59, ал. 2 от АПК. Изложени са мотиви за отказа, а именно нарушаване на нормативни разпоредби- чл. 194а, ал. 1 и сл. от ЗВ, не е изпълнено задължението за директно отчитане на използваните водни обеми, неизпълнение на условията на разрешителното, както и неизпълнение на предписание, дадено с констативен протокол от контролиращия орган - директора на БДДР.

Съгласно чл. 78, ал. 2 от ЗВ, за да бъде продължено разрешително, следва да са изпълнени всички нормативни изисквания, а именно заявлението за изменение и продължаване да е подадено преди крайния срок на разрешителното, да не е в нарушение на нормативни разпоредби, планови предвиждания или обществени интереси и да са изпълнени условията на разрешителното. Условията по чл. 78, ал.2 от ЗВ са установени безалтернативно и отсъствието на което и да е от посочените по т.1. 2 и 3 условия е материалноправна предпоставка за органа по чл. 52, ал. 1 от ЗВ да откаже удължаване на срока на издаденото разрешително.

За да постанови отказа, органът е приел, че не е изпълнена разпоредбата на чл.194а, ал.1 от ЗВ- отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води да се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства; не са изпълнени задълженията от раздел „Задължения за отчитане на използваните водни обеми“ по отношение на монтиране и поддържане на измервателно устройство и директно измерване на използвания воден обем за производство на електроенергия посредством ВЕЦ „Б.“; към 01 февруари 2022г. (срокът за изпълнение на предписание, дадено в Констативен протокол № 2-АЕ-129/ 08.11.2021г.) в БДДР няма данни за монтирано разходомерно устройство за измерване на използвания воден обем за производство на електроенергия, респективно БДДР не е уведомена писмено за неговото пломбиране.

Цитираната за нарушена разпоредба на чл. 194а, ал. 1 от ЗВ предвижда, че отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. Следователно, налице е изрично законово изискване към титулярите за монтиране на измервателно устройство, съответно - за поддържането му в изправност, съгласно ал. 3 на посочената разпоредба.

По делото е безспорно, че дружеството-жалбоподател не е монтирало измервателно устройство, поради техническа невъзможност.

При липса на техническа възможност за монтирането на измервателно устройство, нормата на чл. 194а от ЗВ предвижда възможност за удостоверяване на тази невъзможност в нарочен протокол. По делото са налице доказателства за направена проверка на място, резултатите от която са обективирани в КП №2-АЕ-129/ 08.11.2021г. При проверката е установено, че действително няма възможност за монтиране на разходомерно устройство в сградата на ВЕЦ Б.. С КП е дадено предписание монтажът на разходомерното устройство да се извърши напорния водопровод. С писмо вх. № 91-ЕП-25/ 22.12.2021г. Н. е поискала среща с МОСВ за разрешаване на казуса и подписване на протокол за невъзможността за монтиране на измервателно устройство, на посоченото в КП място, но няма данни възражението да е обсъждано. То не е обсъдено и от ответника при издаването на оспорения в пределите на настоящото съдебно производство акт. Именно въпросът за възможността или невъзможността за монтиране на измервателно устройство на посоченото в КП място е спорен и в хода на съдебното производство. За изясняването му е изслушано и прието заключение на ВЛ по извършена съдебно-техническа експертиза. ВЛ е категорично, че с оглед спецификата на обследвания обект няма възможност за монтиране на разходомерно устройство на напорния водопровод извън сградата, както е посочено в КП, по следните съображения: 1) при посочените параметри на напорните тръби от одобрените средства за измерване в Държавния регистър са подходящи единствено ултразвукови разходомери, които за правилната им работа и осигуряване на декларираните метрологични характеристики се нуждаят от плътен напор на водопровода и условия за ламинарност на потока. При отчитане на необходимото пространство за монтаж следва, че при диаметър Ш 230 mm за монтаж на разходомера трябва да бъде изградена шахта по дължината на тръбата с размер от поне 5 метра, каквато монтажна възможност не е налична между сградата и границата на имота на Н.; 2) предприемането на монтажни дейности, предвид възрастта на ВЕЦ-стогодишна и естественото изхабяване на напорния водопровод, това може да доведе до необходимост от подмяна на големи тръбни участъци в Природния парк „В.“; 3) поради наличието на две самостоятелни тръби на напорния водопровод, всяка от които може да се изключи самостоятелно, разходомерните устройства трябва да са две, а не едно, което увеличава рисковете при монтажа; 4) собствеността на тръбите извън сградата не е на Н., а на СО, концесионирана на „Софийска вода“ АД. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че вмененото задължение за монтиране на средство за измерване на напорния

водопровод между сградата на ВЕЦ и границите на имота е технически неизпълнимо.

В тази връзка следва да отбележи, че в чл.56 от Наредбата за ползване на повърхностни води, както и в чл.11 от Тарифата за таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, законодателят е уредил хипотезата за съществуваща ВЕЦ, за която няма техническа възможност за монтиране на средство за измерване, водните количества да се изчисляват по специфичен разход на вода за производство на 1 kWh електроенергия, съгласно изготвените и актуализирани режимни таблици. Следователно, изискването за монтиране на измервателни уреди не е поставено като абсолютно изискване. Напротив, предвидена е и хипотеза, при която неговото монтиране е технически неизпълнимо.

Установи се и това, че при работата на ВЕЦ „Б.“ водата се движи в изцяло затворен обем. Т.е. няма загуби на вода от странични течове. Отработената вода се връща изцяло в общия сток към изтекалото на ВЕЦ, която обезпечава възможност, която не е отбелязана в Констативния протокол № 2 АЕ-129/08.11.2021 г., за поставяне на измервателно устройство на територията на ВЕЦ „Б.“ на тръбния път след успокоителя и преди шибърната шахта. Такава възможност не е обсъдена от административния орган, въпреки направеното от дружеството - жалбоподател възражение, но пък тя и противоречи на чл.194а, ал.4 ЗВ, съгласно който при техническа невъзможност за монтиране, поддръжка и контрол на измервателни устройства към повърхностни и подземни водоизточници, установена в двустранен протокол между органа, издаващ разрешителното, и ползвателя, се допуска монтажът им да се извърши на хранителната тръба на напорния резервоар или на довеждащия водопровод, при директно включване на потока във водоснабдителната система на населеното място. Следователно ЗВ не допуска монтирането на измервателно устройство на след успокоителя и преди шибърната тръба, което място сочи ВЛ като възможно, както твърди и ответникът в писменото си становище.

Предвид изложеното, в случая е налице нарушение и на чл. 36, ал. 3 АПК, според който всички събрани доказателства се проверяват и преценяват от административния орган. В случая, директорът на БДДР не е изследвал фактическата обстановка по казуса, не е събрал служебно и/или по искане на страните доказателства, не ги е обсъдил, а едностранно е отказал продължаване на срока разрешението за водоползване, без да изложи ясни и конкретни мотиви защо е приел, че монтирането на уред за измерване е технически изпълнимо на посоченото в КП място. С писменото становище, постъпило по делото на 07.03.23 г. ответникът изразява несъгласие с част от изводите на вещото лице, но изрично заявява, че няма доказателствени искания. Предвид необходимостта от специални знания, с които съдът не разполага и след като страните не оспорват заключението на вещото лице, с искане за допълнителна или нова СТЕ, съдът не може да приеме друго, освен това, че с оглед спецификата на ВЕЦ Б. няма възможност за монтиране на разходомерно устройство на напорния водопровод извън сградата, както е посочено в КП. Мястото пък, което вещото лице сочи за възможно на територията на ВЕЦ Б.-на тръбния път след успокоителя и преди шибърната

шахта на границата на имота- не е сред допустимите, изброени в чл.194а, ал.4 ЗВ.

При тези данни съдът намира, че оспореният акт следва да се отмени, като издаден при неизяснени факти и в противоречие с целта на закона, което обуславя отменителните основания по чл.146, т.3 и т.5 АПК. Делото като преписка следва да се върне на органа за доизясняване на всички релевантни факти и технически възможности и намиране на справедливо решение, удовлетворяващо целта на закона и обществения интерес, вкл. и при съобразяване с дейността на процесния обект-водноелектрическа централа, в период на енергийна криза в страната и в Европа .

За пълнота на мотивите следва да се посочи, че наведените в жалбата твърдения, че в процесното решение е бил изведен краен правен извод за наличие на нарушение по смисъла на чл. 78а от ЗВ, са неверни. С процесното решение, видно както от мотивите, така и от разпоредителната му част, е отказано продължаване срока на действие на Разрешително № 11140074/16.12.2009 г. поради нарушаване на нормативни разпоредби, а именно чл. 194а, ал. 1 и сл. ЗВ и поради неизпълнение на задължението за директно отчитане на използваните водни обеми.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК правото на разноски е възникнало за жалбоподателя. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им. Защитата на ответника е осъществена от юрисконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер от 150 лв., определен съгласно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Към него следва да се прибавят и реално направените разноски, които са общо 893 лева (заплатена държавна такса и възнаграждение за ВЛ) или общо- 1093 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град, Второ отделение, 23-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „Национална електрическа компания“ ЕАД, представлявано от М. Г., Решение изх. №РР-01-104/ 15.04.2022 г. на директора на Б. дирекция „Д. район“ за отказ за удължаване срока на действие на Разрешително № 11140074/16.12.2009 г. за водоземане от повърхностен обект река Б. с цел производство на електроенергия посредством ВЕЦ „Б.“.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за произнасяне по молбата на „Национална електрическа компания“ ЕАД за продължаване на срока на разрешително за водоземане № 11140074/16.12.2009 година, след изясняването съществуването на техническа възможност за монтиране на измервателно устройство.

ОСЪЖДА Б. дирекция "Д. район" да заплати на „Национална електрическа компания“ ЕАД, представлявано от М. Г. сумата 1093 (хиляда деветдесет и три) лева, разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.
Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: